

розвитку підприємства. З цього слідує що, стратегічний набір складається із ряду стратегій різного виду, які впроваджує підприємство в певний період часу, і які відображають специфіку його функціонування та розвитку, та місце підприємства у зовнішньому середовищі.

Окрім розробки стратегічного планування підприємства мають приділяти увагу розробці програм, що матимуть на меті шляхи розвитку і удосконалення діяльності підприємства. До проблем, що потребуватимуть таких програм можна віднести:

- Довгострокові конкурентні переваги;
- Забезпечення конкурентної позиції на ринку;
- Реорганізація діяльності підприємства;
- Удосконалення чи розробка нового продукту тощо.

Успішність реалізації стратегічного планування залежить від дотриманням основних умов. До таких вимог належать:

- Уміння моделювання ситуації;
- Здатність виявляти необхідність змін чи реорганізації на підприємстві, що пов'язано зі змінами тенденцій, необхідністю підвищення конкурентоспроможності підприємства та його продукції чи послуг;
- Здатність розробляти проект стратегічних змін для найефективнішого функціонування підприємства;
- Здатність використання надійних методів у ході змін;
- Здатність реалізації стратегії [4, с.91].

На основі вищезазначеного можна зробити висновок, що стратегічне планування – це процес розробки стратегічних цілей і стратегічного плану втілення поставлених цілей на основі вибраної стратегії. Стратегічне планування покликане вчасно реагувати на зміни та управляти ними. Кінцевим результатом стратегічного планування є стратегічний план, де зазначаються головні завдання, шляхи та необхідні ресурси для досягнення поставлених стратегічних цілей.

Список використаних джерел та літератури:

1. Чучмарьова С. Ю. Стратегічне планування інноваційного процесу на підприємстві/ С. Ю. Чучмарьова // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку . - 2015. - № 767. - С. 243-248.
2. Єфремов В. С. Стратегія бізнесу. Концепції та методи планування: навч. посіб. / В. С. Єфремов. - М.: Фінпрес, 2014. - 192 с.
3. Зелль А. Дослідження зв'язку стратегічного і тактичного планування / А.Зелль // Журнал європейської економіки. — 2014. —№4. — С. 464—480.
4. Винокуров В. А. Організація стратегічного управління на підприємстві / В. А. Винокуров. -М.: АТЗТ «Центр економіки і маркетингу», 2014. - 456 с.

Науковий керівник: доцент кафедри менеджменту та економічної безпеки,
к.е.н. Білоус С.П.

А. А. Северинчук

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

УПРАВЛІННЯ ЧАСОМ ЯК СКЛАДОВА САМОМЕНДЖМЕНТУ

Сучасні підприємства, що діють в умовах нестабільної ринкової економіки, мають на меті підвищення прибутку, збільшення обсягу виробництва та продажу продукції, удосконалення обладнання тощо. Але досягнення поставлених цілей в більшій мірі залежить від уміння керівників підприємства управляти часом. Управління часом, або тайм-менеджмент, допомагає ефективно використовувати потенціал підприємства, досягати успіху як керівнику, так і працівнику. Проблема раціонального використання часу все ще залишається актуальною.

Дослідження ефективності раціонального використання часу можна знайти у працях як вітчизняних, так і зарубіжних вчених, таких як: Л.В. Балабанової, Г. А. Архангельського, В.М. Данюка, С.Кові, Б.Трейсі, Д.Аллена, Дж.Коулі, Л. А.Зайверта, Д.М. Граніна та інших.

Тайм-менеджмент - раціональне розподілення та ефективне використання часу дня і тижня, тобто це облік і оперативне планування часу [1, с.88]. Тайм-менеджмент можна вважати наукою про ефективне планування і раціональне використання часу. Тайм-менеджмент стосується всіх чинників, що впливають на час.

У книзі Брайана Трейсі “Результативний тайм-менеджмент” тайм-менеджмент порівнюється із мистецтвом управління не лише своїм часом, а й життям вцілому [2, с.5].

Тайм-менеджмент базується на 4 основних принципах:

1. Уміння працювати з цілями. Кожна ціль повинна бути реальною, конкретизована та мати обмеження у часі;
2. Розставлення пріоритетів – основа тайм-менеджменту;
3. Знання інструментів планування. Їх існує безліч і кожна людина обирає найбільш зручні та оптимальні. Наприклад, записи у блокноті, нотатки у телефоні, настільний планер тощо;
4. Вироблення звичок. Звичка сприяє досягненню цілей.

Виконання принципів тайм-менеджменту відбувається поетапно (рис.1.).

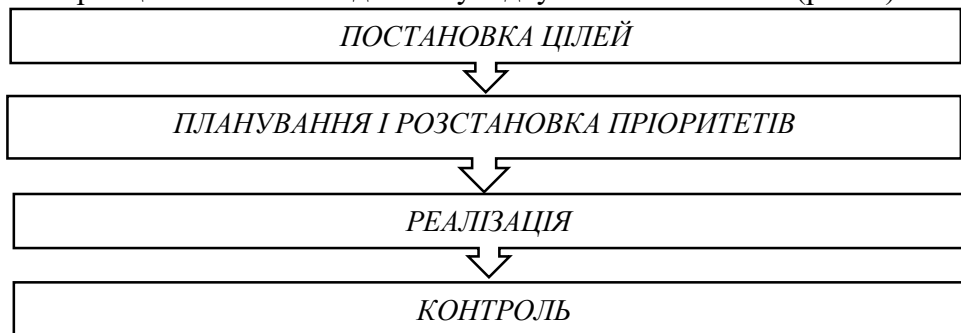

Рис.1. Етапи виконання планів відповідно тайм-менеджменту

Для постановки пріоритетів використовують два методи – принцип Парето і матрицю Ейзенхауера.

Принцип Парето полягає у тому, що лише 20% справ приводять до 80% бажаного результату. Згідно з цим треба визначити пріоритетність 20% справ для найбільшого впливу на результат.

Матриця Ейзенхауера – це градація задач відповідно до їх терміновості та важливості у матричній формі (табл.1.) [3, с.113].

Таблиця 1

Матриця Ейзенхауера

		Терміновість	
		Не терміново	Терміново
Важливість	Важливо	запланувати час виконання задачі та виконати її особисто	одразу самостійно виконати
	Не важливо	не робити, відкинути	одразу самостійно виконати

Найбільш ефективним вважається гнучке планування, без жорстких встановлень параметрів часу. Але планування залишається одним із головних завдань для досягнення результативної роботи керівника і підприємства.

Використання основних принципів тайм-менеджменту має переваги та недоліки.

Переваги

- Контроль результату;
- Планування робочого часу.

Недоліки

Не кожен здатен об'єктивно оцінити свою діяльність і делегувати частину справ колегам чи підлеглим.

Одним із ефективних методів управління часом є складання списку всіх необхідних справ. Його автором є Б. Трейсі. Він полягає в тому, що необхідно написати список справ. Після чого до списку застосувати метод АБВГД:

- А - «Обов'язково зробити» - серйозні наслідки невиконання.
- Б - «Бажано зробити» - помірні наслідки виконання або невиконання.
- В - «Хотілося б зробити» - ніяких наслідків у разі виконання або невиконання.
- Г - «передоручив» - все, від чого ви можете ухилитися, щоб вивільнити більше часу для справ, які здатні виконати тільки ви.
- Д - «Виключити» - відмовитися від усіх завдань і справ, які більше не є необхідними для вашої роботи і досягнення ваших цілей.

Після цього навпроти кожної справи поставити відповідну букву.

Якщо в списку виявиться кілька справ з позначкою А, треба розставити їх в порядку важливості і пронумерувати А-1, А-2, А-3 і т.д. Те ж саме зробити з позначками Б і В.

Правило тут полягає в тому, що ви ніколи не повинні виконувати роботу Б, поки у вас не виконана робота А. Ви ніколи не повинні займатися менш цінними справами, якщо перед вами стоять більш важливі завдання [4]. Таким чином, важливо керувати не лише часом, а й процесам. Ефективність використання тайм-менеджменту полягає не у швидкості виконання завдань, а в правильному розподілі часу, можливостей, сил. Перш ніж приступати до виконання справ, необхідно все ретельно продумати і спланувати.

Список використаних джерел та літератури:

1. Євтушенко Г.І., Дерев'яно В.М. Аналіз стану управління робочим часом та шляхи підвищення ефективності застосування «тайм-менеджменту» в організації/ Г.І. Євтушенко, В.М. Дерев'яно// Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України: електронне наукове видання. – Ірпінь: Національний університет державної служби України. – 2015. - № 1 – С. 88-96.
2. Трейсі Б. Результативний тайм-менеджмент: ефективна методика управління власним часом / Б. Трейсі. – Харків: КСД, 2016. – 80 с.
3. Бабчинська О.І. Шляхи підвищення ефективності роботи підприємства за допомогою тайм-менеджмента / О.І. Бабчинська, В.С. Вараниця // «Молодий вчений». – 2015. – № 12 (27). – Частина 1. – С. 112-115.
4. Трейсі Б. Немає виправдань! Сила самодисципліни / Б. Трейсі. – Харків: КСД, 2017. – 208 с.

Науковий керівник: доцент кафедри менеджменту та економічної безпеки, к.е.н.
Кравченко О.О.

А. А. Северинчук

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

СТРАТЕГІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА ТА ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЇЇ РОЗРОБКИ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ

Вітчизняні підприємства змушені функціонувати в умовах нестабільної економіки, невизначеності результатів господарських процесів і коливання кон'юнктури фінансового ринку. Це призводить, у першу чергу, до нестійкого фінансового стану суб'єктів господарювання і є причиною низького рівня їх економічної безпеки. Крім того, виникають труднощі у досягненні поставлених цілей та мети функціонування бізнес-структур. Для подолання цих перешкод підприємства потребують вжиття заходів щодо забезпечення їх економічної безпеки. Одним із таких заходів на довгострокову перспективу є розробка стратегії економічної безпеки. Створення стратегії економічної безпеки є актуальною прикладною проблемою у процесі ризико орієнтованого управління сучасним підприємством.